

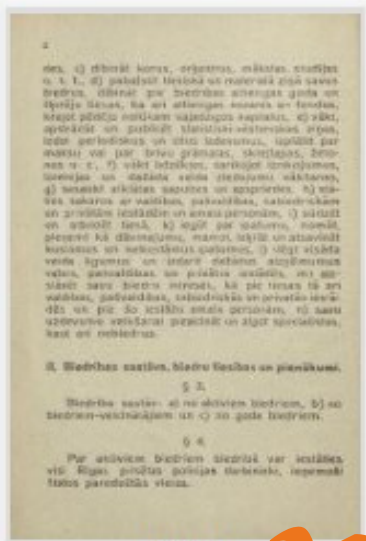

RETIE UN VĒRTĪGI IZDEVUMI VPK BIBLIOTĒKĀ

2025.gada februāris

Lapa 1

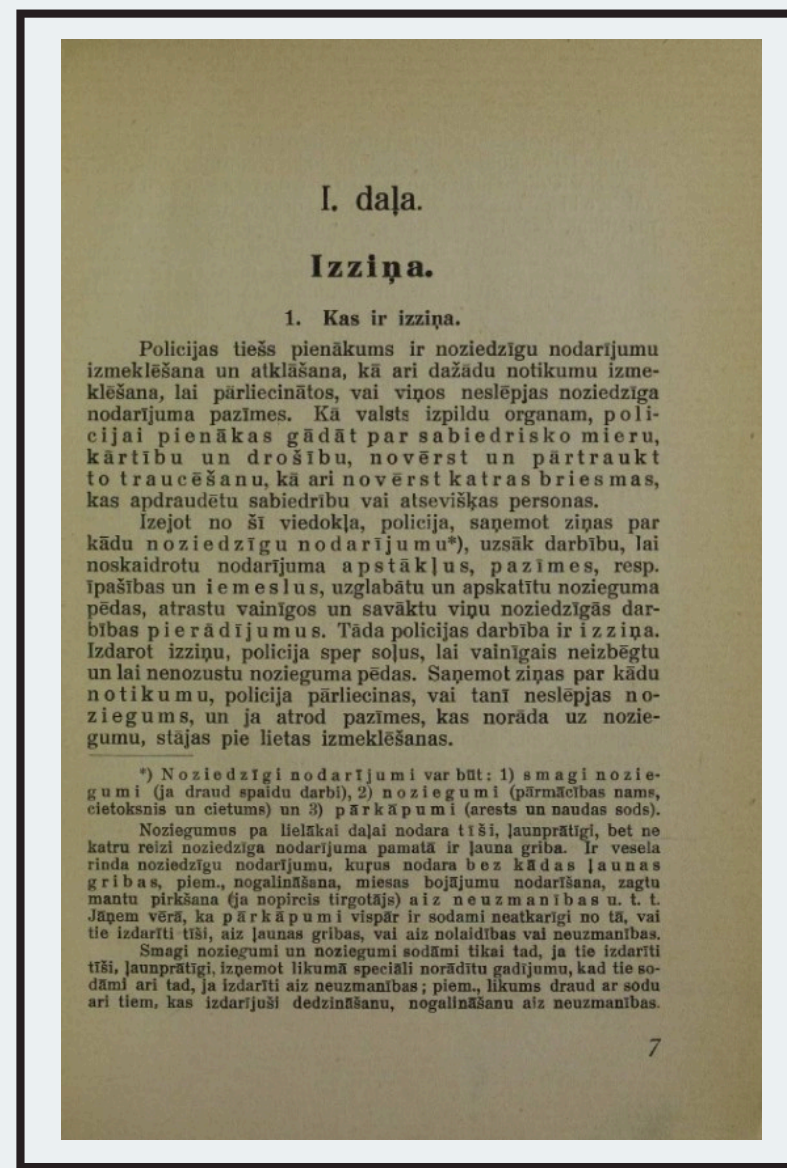
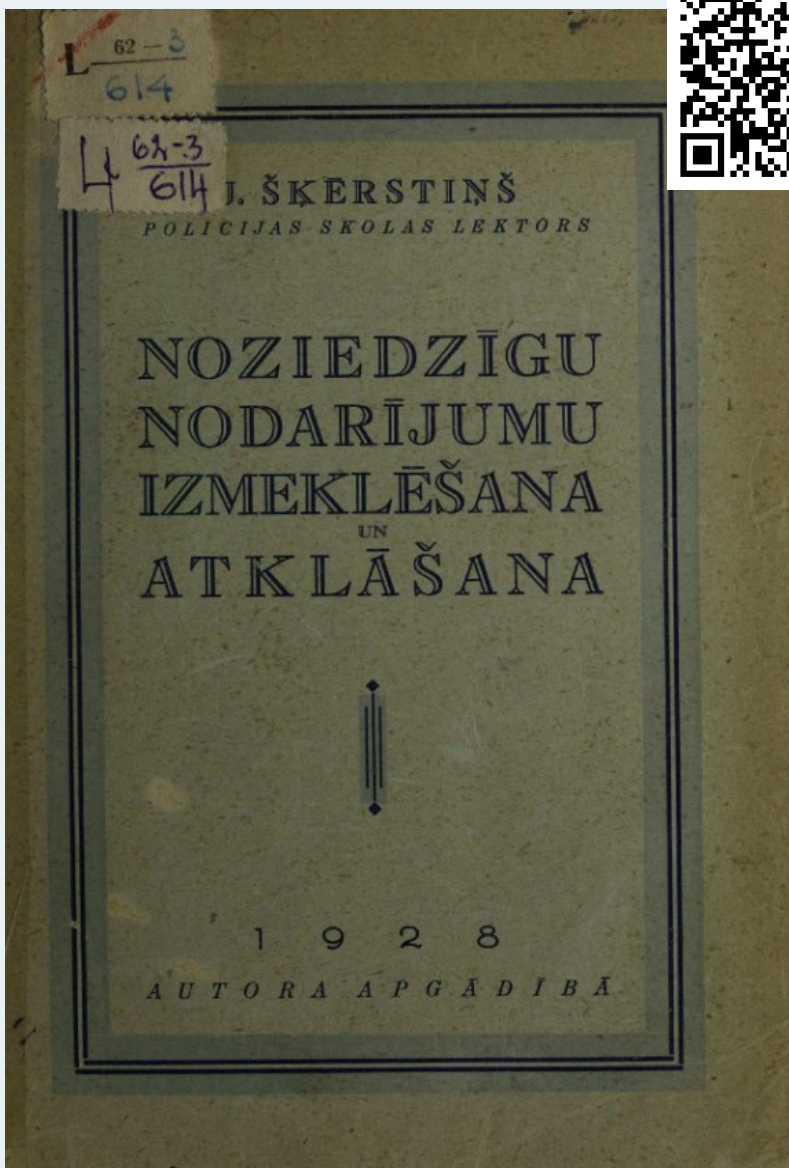
Lapa 2

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā un Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

Neoficiāls izdevums

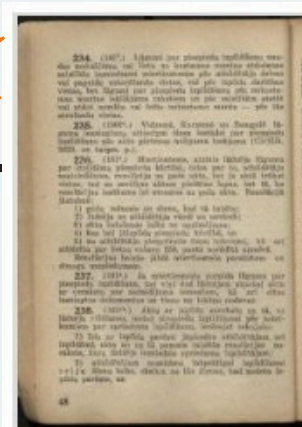
Civilprocesa nolikums

1932. g. izdevums ar pārgrozījumiem un papildinājumiem.

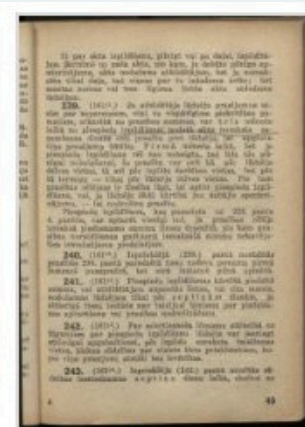
Zvēr. adv. Kārļa Dzelziša redakcijā.

Rīgā, 1936.

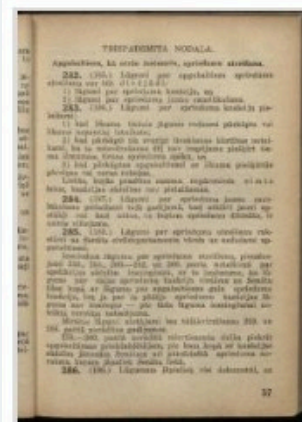
Izdevniecība „Dzīve un Kultūra“.

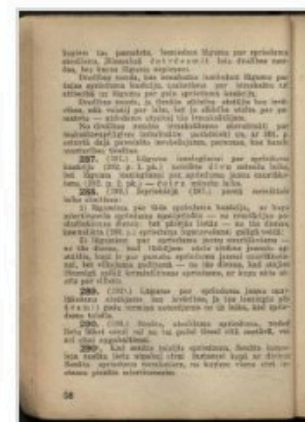
Lapa 48

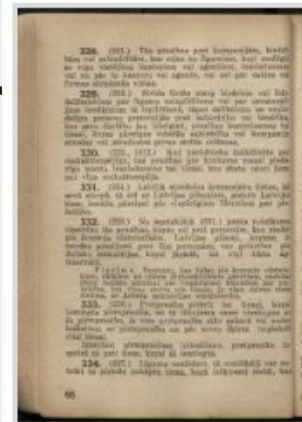
Lapa 49

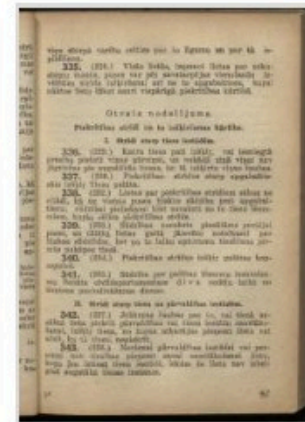
Lapa 57

Lapa 58

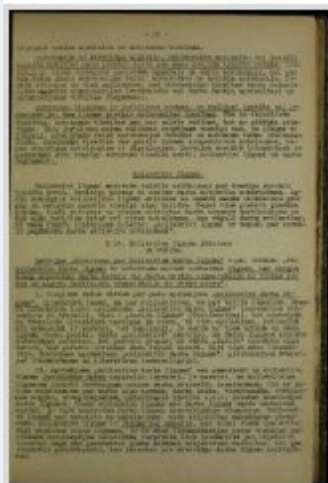
Lapa 66

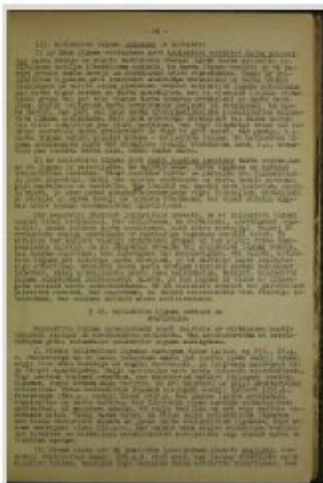
Lapa 67

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

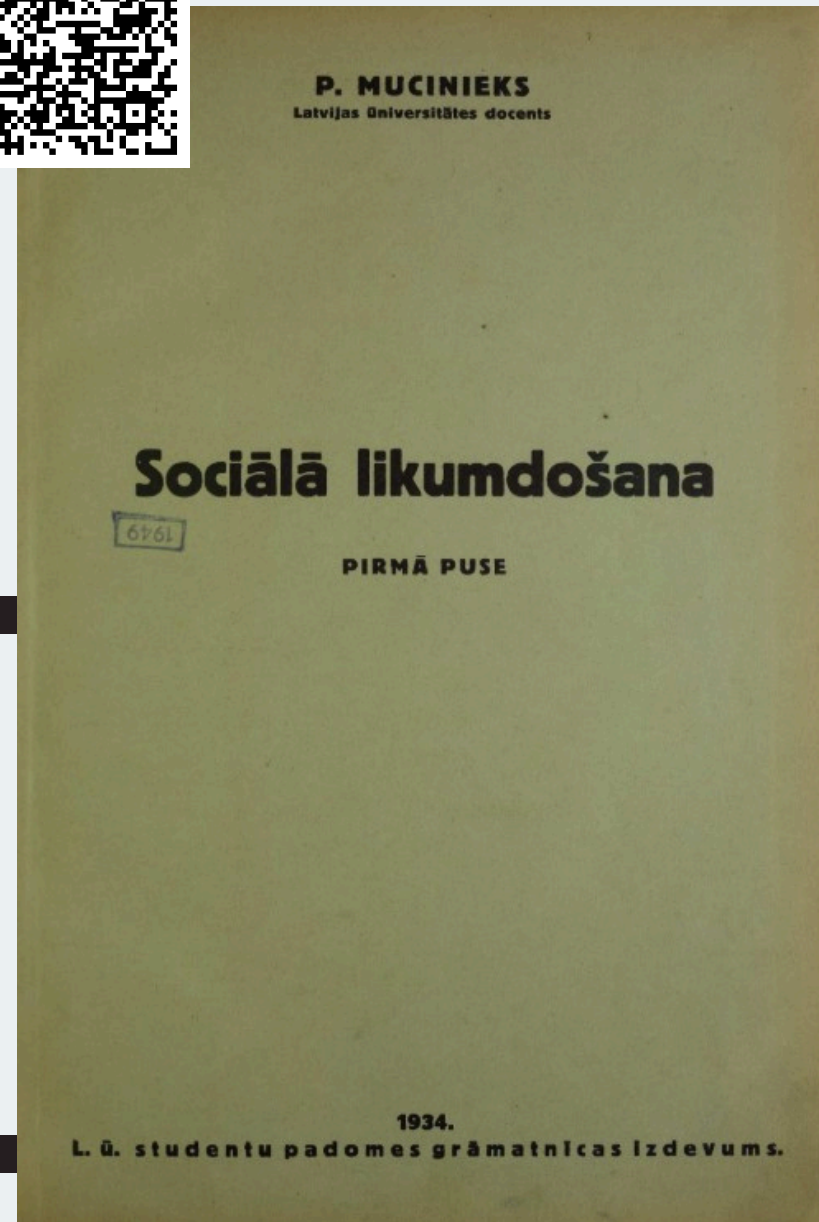
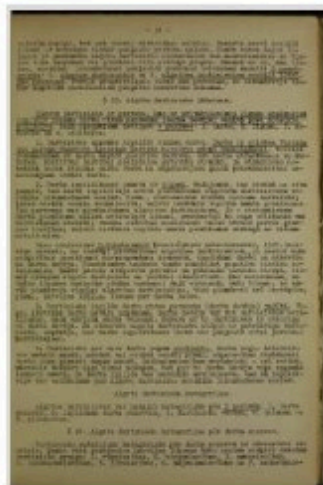
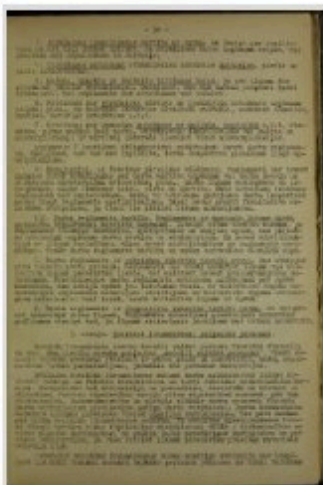
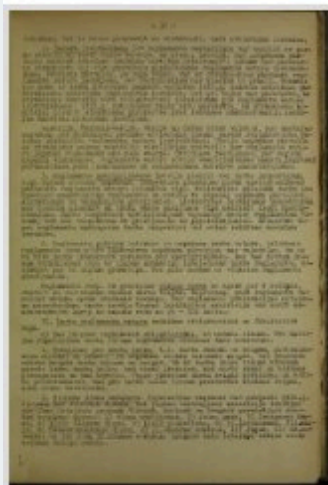
Lapa 27

Lapa 28

Lapa 29

P. MUCINIEKS
Latvijas Universitātes docents

Sociālā likumdošana

6761

PIRMĀ PUSE

1934.

L. ū. studentu padomes grāmatnīcas izdevums.

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

Tiesas zālē.

— Par ko tad jūs apcietinājāt tūkstošiem padomju cilvēku un ieslodzījāt tos koncentrācijas nometnēs? — jautā prokurors apsūdzētam.

— Tāpēc ka viņi bija padomju patrioti un nesamierinājās ar vācu okupāciju, — atbild Jekelns pēc vairākkārtīgiem mēģinājumiem izvairīties no tiesas atbildes.

Pēc tam tiesa konstatē Jekelna piedalīšanos mēropolīta Sergija provokatoriskajā nogalināšanā. Apsūdzētais par to liecina:

— Kad biju pie Himlera, mēs runājām ar viņu par mēropolītu Sergiju. Drīz pēc šīs sarunas no drošības policijas galvenās pārvaldes pienāca Kaltenbrunera parakstīta pavēle nogādāt pie malas mēropolītu Sergiju. Viņu nogalināja mūsu cilvēki ceļā no Kaunas uz Viju. Šini slepkavībā vēlāk apvainoja komunistus un partizānus, bet nogalinātajam mēropolītam, mums piedaloties, tika sarīkotas svinīgas bēres Rīgā.

Prokurors: Vai līdzīgas provokācijas vēl kaut kur notikušas?

Jekelns: Varu nosaukt līdzīgu provokāciju, kas izdarīta Kijeivā. Tur ar Hitlera pavēli uzspriecināts Kijevas Pečoras klosteris. Šinī aktā apvainoja padomju patriotus.

Tiesas sēdē atklājas metodes, ar kādām Jekelna vadītais «SS»

ATTĒLS = SAITE

Liecnieks Treiljārs (Igaunijas PSIR) liecina Kara Tribonālam.

pie etablam un sīta pātāgām, kuras bija izgatavotas no vērtu dzialām un stieples. Sītienu skaits svārstījās starp 25—30, pie kam pašus ieslodzītos spieda skaitīt sītienu, bet kam sajūka, to piekāva no jauna. Pirms Sarkanās Armijas ieņākšanas esiesī šai nometnē sadedzināja ļoti daudz cilvēku, bet pārējos nošāva. Liecinieks izglābās tādejādi, ka divas diennaktis nogulēja zem līķiem.

— Es runāju seit simtu un tūkstošu nežēlīgi vāciešu nomocīto cilvēku vārdā, — saka liecinieks, — mocekļu ēnas stāv aiz manis.

Pēc tam nodod liecību Pleskavas Pečoru klostera mūks — Serafims Rozenbergs. Viņš stāsta, ka pēc Bekinga pavēles vācu virsnieks Bergs ar kareivjiem aizveda klostera mantnīcas bagātības, kurām bija ārkārtīgi liela materiāla un vēsturiska vērtība. Mantnīca izvesta sākmā uz Rīgu un vēlāk uz Vāciju.

Pēc liecinieku nopratināšanas Bekinga lietā uz prokurora līguma nolasa tiesas medicīnas ekspertīzes aktu. Ekspertīze konstatējusi, ka mierīgo padomju pilsoņu un kara gūstekņu masveidīgā iznīcināšana Baltijas teritorijā vācu okupācijas laikā notikusi pa visu okupācijas laiku. Visplašākos apmērus šī iznīcināšana pieņēmusi 1941. gada beigās, 1943. un 1944. gadā.

TIESAS PRĀVA

PAR VĀCU-FAŠISTISKO IEBRUCEJU
ĻAUNDARĪBĀM LATVIJAS, LIETUVAS
UN IGAUNIJAS PADOMJU SOCIĀLIS-
TISKO REPUBLIKU TERITORIJĀ

VAPP GRĀMATU AFGĀDS
RĪGĀ 1946

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

34
346

Изданіе неофициальное.

Godu likumi

par

kriminalesem un pahrmahzifchanaš sodeem.

1885. gada isdevums

ar turpinajumeem lihdsj 1893. gada beigam.

Riģā, 1894.

„Deenas Vaspas” avgahdibā (Vanlutschi eelā Nr. 15).

ATTĒLS = SAITE

Lapa 1

Lapa 2

Lapa 3

Lapa 4

Pieejams VPK bibliotēkā un Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

119. (pēc 1912. g. Turp.). Ārzemnieks, kas pa savu uzturēšanās laiku Latvijā izdarījis 108. pantā paredzētu noziedzīgu nodarījumu, vai šādā nodarījumā vainīgais kara gūsteknis, ja viņi nav atbildīgi pēc kara likumiem, sodāmi uz mīnētā panta pamata, kā Latvijas pilsoņi.

Kas atstājies no Latvijas pavalstniecības, bet nav iestājies citas valsts pavalstniecībā, vai iestājies ienaidnieka valsts pavalstniecībā pēc kara pieņemšanas vai tiesī priekš tam, sakarā ar gaidāmo miera attiecību izbeigšanos, par 108.—110. pantā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu sodāms uz šo pantu pamata, kā Latvijas pilsonis. 1912. g. 5. jūl. (37724) I, A, 119. p.

Piektā nodaļa.

Nemieri.

120. Kas nav atstājies atklātu koppelci, zinot, ka policijas vara prasījusi, lai tā izklist, sodāms:

ar arestu uz laiku, ne ilgāku par trim mēnešiem.

Ja tādas koppelces izklīdināšanai, ievērojot tās dalībnieku stūrģalvīgo nepaklausību koppelces vietā esošai policijas varai, izrādītos par vajadzīgu saukt palīgā citu policijas varu, tad tas, kas koppelci nav atstājis pēc jauna, viņam apzināti izteikta prasījuma izklist, sodāms:

ar arestu.

Ja tādas koppelces izklīdināšanai izsaukts bruņots spēks, tad tas, kas koppelci nav atstājis pēc bruņota spēka klātbūtnē izteikta prasījuma izklist, sodāms:

ar ieslodzījumu cietumā.

Šādas koppelces dalībnieks, kas kūdījis nepaklausīt izteiktam prasījumam izklist, sodāms:

šā panta pirmā daļā norādītā gadījumā —

ar arestu;

šā panta otrā daļā norādītā gadījumā —

ar ieslodzījumu cietumā;

šā panta trešā daļā norādītā gadījumā —

ar ieslodzījumu cietumā uz laiku, ne mazāku par sešiem mēnešiem.

1903. g. 22. marta (22704) Soda lik. 120. p.

121. Kas piedalījies atklātā koppelcē, kura sapulcējies ar nolūku — vainīgam to zinot — izteikt necienību valsts suverēnāi varai vai nopasūtīt Valsts pamata likumus noteikto valdības veidu, vai izteikt līdzrību dumpim vai nodevībai vai personai, kas izdarījis dumpīgu vai nodevīgu nodarījumu, vai mācībai, kura tiecas ar varas līdzekļiem graut valsti pastāvošo sabiedrisko iekārtu, vai tādas mācības piekritējiem, sodāms:

ar ieslodzījumu cietoksnī uz laiku, ne ilgāku par trim gadiem, vai ar ieslodzījumu cietumā.

Šādas koppelces sarīkotājs vai pierunātājs to sarīkot, kā arī tās dalībnieks, kurš to vadījis, sodāms:

ar ieslodzījumu cietoksnī vai ar ieslodzījumu cietumā uz laiku, ne mazāku par sešiem mēnešiem.

Ja tādas koppelces izklīdināšanai izsaukts bruņots spēks, tad tas, kas koppelci nav atstājis pēc bruņota spēka klātbūtnē izteikta prasījuma izklist, sodāms:

ar izsūtījumu nometinājumā vai ar ieslodzījumu pārmācības namā.

Turpat, 121. p.: 1904. g. 7. jūn. (24732) VII, 1. p.

Sk. 2. paskaidr. pie 2. p.

Desmitā nodaļa.

Sabiedriskās un personiskās drošības aizsardzības noteikumu pārkāpšana.

222. Kas izgatavojis, ieguvis, glabājis vai pārdevis spridzināmu vielu vai spridzekli tādos apstākļos, kuri pierāda, ka šī viela vai spridzeklis nodomāti — vainīgam to zinot — smaga nozieguma izdarīšanai, sodāms:

ar ieslodzījumu pārmācības namā. 1903. g. 22. marta (22704) Soda lik. 222. p.

223. Kas:

1) izgatavojis, bez likumā vai saistošā noteikumā norādītas atļaujas, šaujamo vai spridzināmu vielu, šaujamo vai spridzināmu spridzekli vai to daļas;

2) ierīkojis, bez pienācīgas atļaujas, fabriku vai citādu iestādi šaujamo vai spridzināmu vielu, šaujamo vai spridzināmu spridzekļu vai to daļu izgatavošanai;

3) izgatavojis ieroci, kādu privātpersonām aizliegts izgatavot, vai ierīkojis fabriku vai citādu iestādi tādu ierocu izgatavošanai,

sodāms:

ar ieslodzījumu cietumā uz laiku, ne mazāku par sešiem mēnešiem.

Izgatavotās vielas, spridzekļi, ieroci un to daļas, kā arī fabriku kā citādā iestādē atrastie darba rīki un materiāli atņemami. Turpat, 223. p.

224. Kas:

1) izdarījis darbus, ar pienācīgu atļauju ierīkotā fabrikā vai citādā iestādē šaujamo vai spridzināmu vielu, šaujamo vai spridzināmu spridzekļu vai to daļu izgatavošanai, bet pirms noteiktas fabrikas vai iestādes aplūkošanas;

2) nav izpildījis likuma vai saistoša noteikuma nosacījumus par šā panta pirmā punktā minēto iestāžu ierīkošanu, vai nosacījumus par darbu izdarīšanas kārtību tajās,

sodāms:

ar arestu vai ar naudas sodu, ne augstāku par pieci simti latiem.

Ja minēto nosacījumu neizpildīšana, kādu pielaidis vainīgais, draudējusi ar sprādziena briesmām, tad viņš sodāms:

ar ieslodzījumu cietumā uz laiku, ne ilgāku par sešiem mēnešiem.

Šajā pēdējā gadījumā tiesa var atņemt vainīgam tiesību turēt tādu iestādi uz laiku no viena gada līdz pieciem gadiem. Turpat, 224. p.

225. Kas:

1) glabājis, bez pienācīgas atļaujas, šaujamo vielu, izņemot pulveri, vai spridzināmu vielu vai spridzekli vai glabājis tos, kaut arī pēc atļaujas

Neoficiāls izdevums.

1903. gada 22. marta

SODU LIKUMI.

Pulkojums ar paskaidrojumiem un ar motīviem
par Latvijas valdības laikā izdotiem
grozījumiem.

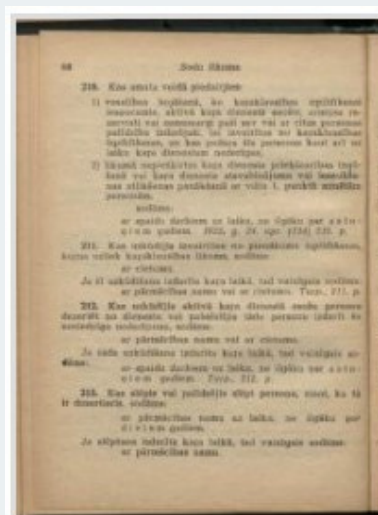
Tieslietu ministrijas sevišķas komisijas sagatavojumā.

Trešais izdevums.

ATTĒLS = SAITE

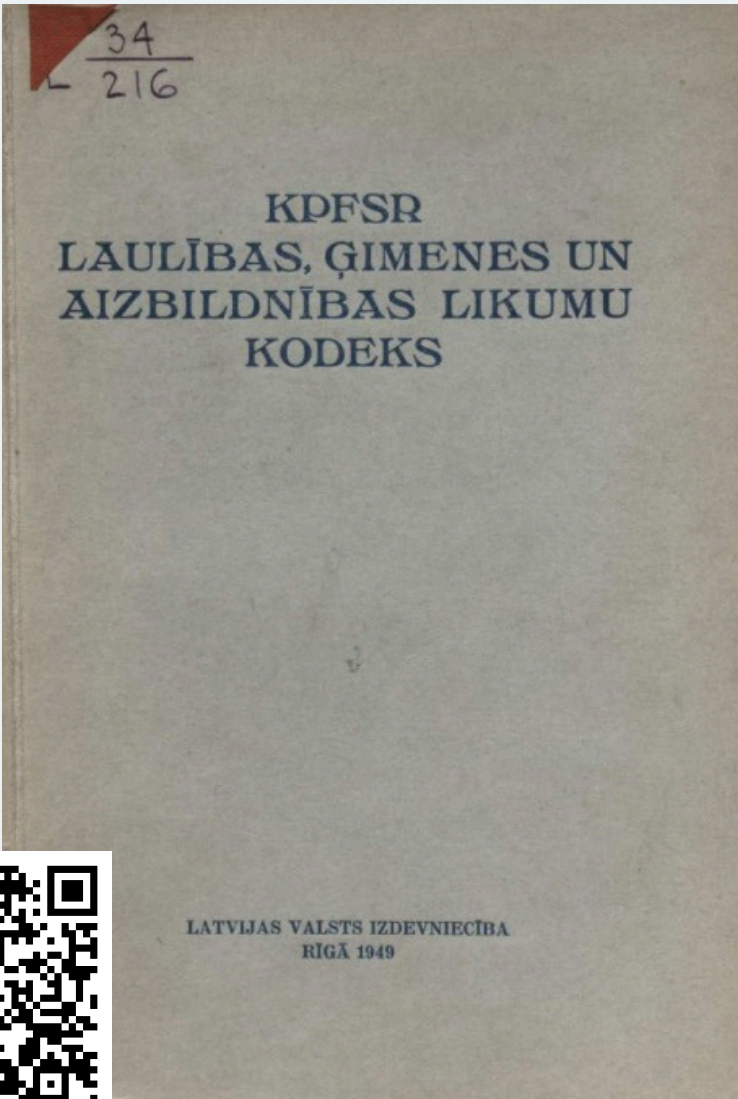
Rīgā, 1930. g.

Sodu likums

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

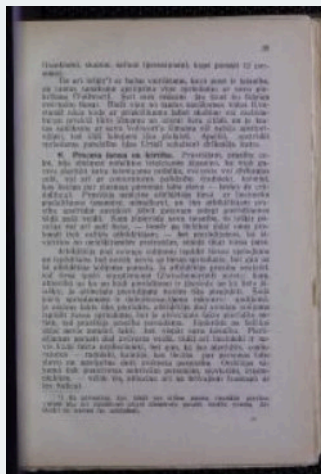

ATTĒLS = SAITE

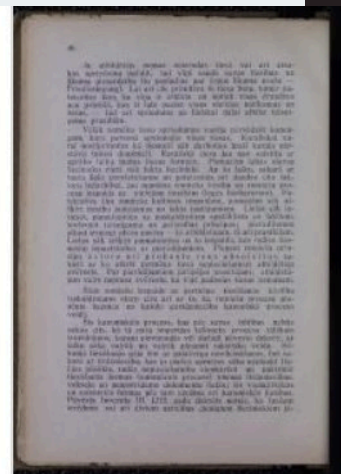
Pieejams VPK bibliotēkā un Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

Prof. Dr. jur. Vladimirs Bukovskis

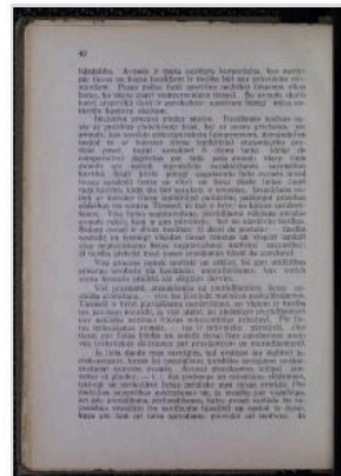
Čiprocēsa mācības grāmata

Lapa 35

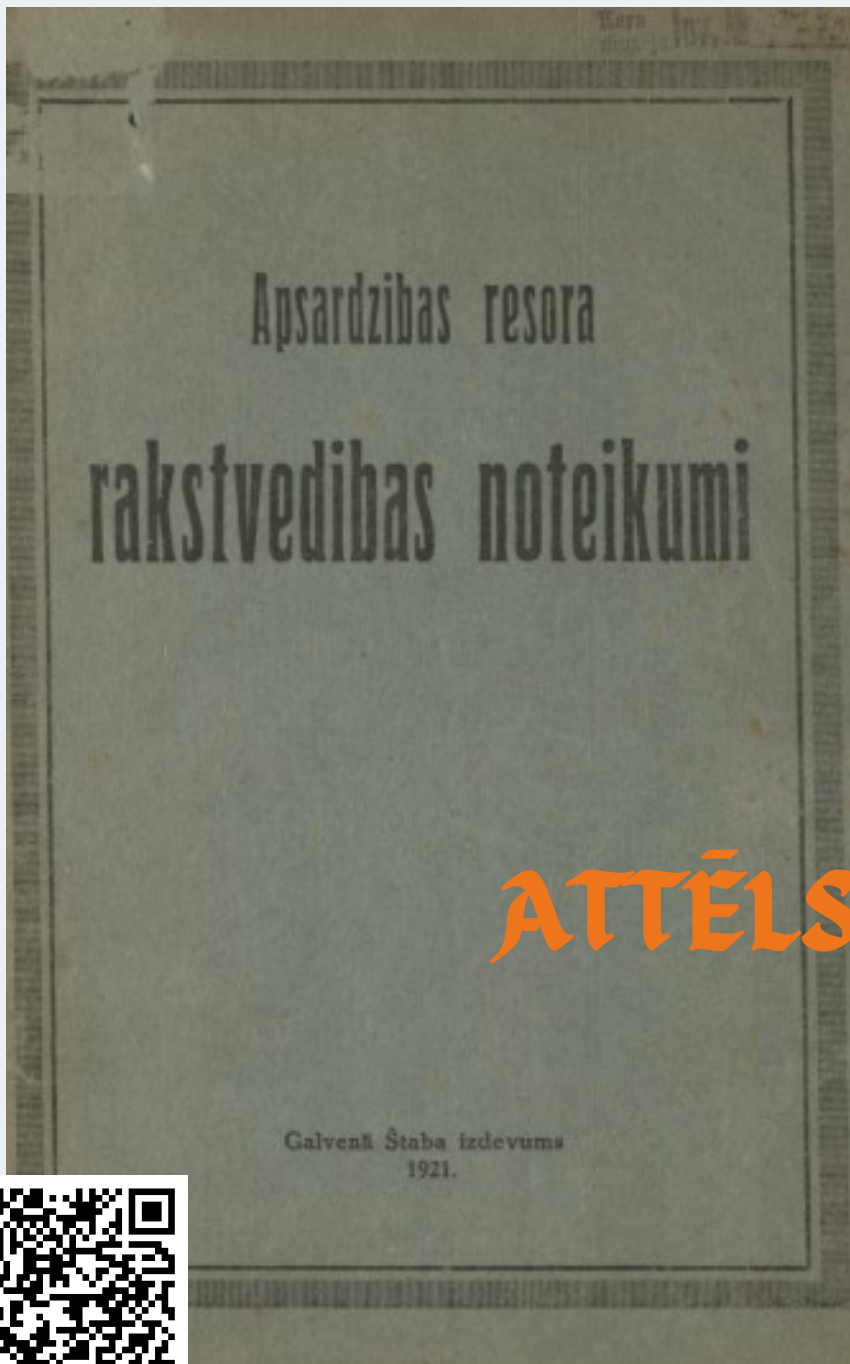

Lapa 36

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

— 42 —

8. paragrafs (saziņa).

1. Liepājas kājnieku pulka KOMANDIERS.
1921. g. «10.» jūlijā.
964 Nr.
Liepājā.

9. Rezeknes kājnieku pulka komandieram.

Pulkvedis-leitnants Apsīts lūdz ierakstīt viņa dienesta sarakstā par traumatisku dragājumu, kuru tas dabūjis kritot no zirga dienesta pienākumus izpildot Jums uzticētā pulkā, tādēļ lūdz piesūtīt pulka pavēles norakstu, kurā izsludināts šis gadījums.

Pulka komandiera pag. v. l.,
pulkvedis-leitnants Kalniņš.

Adjutants,
kapteinis Kažociņš.

9. paragrafs.
(Oficiāla vēstule)

5. Cera kājnieku pulka KOMANDIERS.
1921. g. «10.» jūnijā.
2348. Nr.
Rogā.

Augsti godtais ministra kungs.

Ar šo pagodinot savā un man uzticētā pulka karavīru vārdā Jūs ielūgt uz Ligo svētkiem, 24. jūnijā pulksten 12. Svētkos Jums būs iespēja redzēt arī pulka sakņu dārzus.

Zemkapteņa ministram
Peteram CELMIŅA kgm.

Ar cienību,
pulkvedis Augusts Stiebris.

7.

U priekšniekiem vienmēr jāraugas, lai padotībā amata personas nekādā gadījumā neiesniegtu rakstus, kuru izšķiršana pienākas šīm personām uz likumā pamata, vai kuras jau izšķirtas ar pastāvīgiem noteikumiem un rīkojumiem;

b) lai no viņiem padotībā amata personām neprasītu tādas ziņas vai uzziņas, kuras var iegūt pastāvīgos šādos, noteikumos vai termiņziņojumos;

c) lai tālāk virzāmo rakstu saturu būtu pilnīgs un augstākai iestādei nenāktos tos sūtīt atpakaļ papildu ziņu ievākšanai.

8.

Atļiegts pieprasīt īpašu paziņojumus par naudas, lietu, sūtījumu, dokumentu un rakstu saņemšanu, izņemot likumos paredzētus vai sevišķi svarīgus gadījumus. Vispārīgi, jaapmierinātas ar parakstiem attiecīgā sūtījumu un pasta grāmatās.

9.

Visiem priekšniekiem, izdarot inspekcijas, jāraugas uz to, lai iepriekšējās pantos minētās prasības tiktu ievērotas.

II. nodaļa.

Kanceļu iekārta.

10.

Karaspēka daļu štābi, pārvaldes un kanceļijas sadalas mazākās daļās, kuru nosaukumi un darbvedība nosacīti īpašos noteikumos, bet personu skaits, kurām uzticēta darbvešana, kā arī ņemamo amatu nosaukumi, norādīti šādos.

11.

Lai darbvešanu un rakstvedību pātrinātu un aiztaupītu darba spēku, kanceļijas, pārvaldes un štābi apgādājami vajadzīgā daudzumā ar rakstmašīnām, hektogrāfiem, litogrāfu un tipogrāfiju ietaisem un citiem nepieciešamiem tehniskiem līdzekļiem.

12.

Litogrāfu un tipogrāfu ietaises iegādājamas ar apsardzības ministra atļauju. Par viņu ierīkošanu jāpaziņo iekšlietu ministrijai.

13.

Visās apsardzības resora iestādēs, pārvaldēs, kanceļijās un štābos, kurās atrodas vairotāšanas vai drukāšanas ietaises, ieviešanas sevišķas grāmatas nospiedumu un novikumu kontrolesai. Darbvedības revīzijas laikā šīs grāmatas jāuzrāda caurskatīšanai revīdējošām personām.

14.

Slepenus un neizpaužamus rakstus pavairojot jāraugas, lai netiktu novilkti un piesavināti lieki eksemplāri. Tas zīmējas arī uz pavēļiem un

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

VI.

Waj Baltijas muišņeezības privatteešību privileģijas ir jaatpehrk?

(Par Balt. prow. lik. 3. d. 883. un 892. p.p.)

Ir parahdības teešīstajā laulā, kuras ir tapušās tik ne-
zeešāmas, ka pašistamais „laika šobs“ ap tām grabtnas pat
tahdās pelekds laikmetds, kašds ir tagadejais. Tā tas noteet ari
ar Baltijas prowintschu likumu 3. daļas (ziwīllikum) 883. un
892. pantds noteiktām muišņeezības privileģijām. Wiswairat
pešdejā laulā ir spreests — starp zitu ari walšs domē — par
krogu privileģijas atzelschanu. Wj. w. domn. Terrafs un Preed-
kains jau ishadujuschi walšs domē zauri lahdū atfewischi
eerobeschojumu krogu privileģijā: pagasta sabedribu teešību slehgt
muišņeeku krogus, ja to prafa weetejā drošība un laberthģība.
Weeteji konflikti isnaht ari ap medību privileģiju, kuras nosazi-
jumi ir tik neslabri, ka tur naw wairs stingra peeturas punkta
positiwajās teešības, un tautas teešību apšina beeschi ween brauz
schim waibajam juzeklam pahri. Patronata teešības — tās gan
naw normetas augschā peewestajds pantds — ir jau tuwu samai
atzelschanai (waldības projektā), tikai Kurfemi isnemot, kur tām
esot „stiprakti teešīste pamati“ (?).

Wispirms peew-difim šhe abus daudfinatos Baltijas ziwi-
likumu pantus. § 883. (šhmejās us Wisfemi un Zgauniju):
„Sewišklas teešības, kas peeschirtas muišņeezības muiščas
špafschneekem, neaitarigi no witu lahrtas (swanie), ir: 1) schaba
un alus bruhweschanas un pahrdoschanas un pahrtikas weelu
pahrdoschanas teešības, tā ari teešība eerihlot un turet krogus un
schenkus, šaslanā ar atteezigeem likumeem, 2) teešība dibinat
muiščas robeschās meestinus un šarhlot noteltā lahrtībā turgus
un gada turgus, 3) teešība behwetees un parafhitees par atteezīgās
muiščas špafschneeku. Wijas šhis teešības, kuras peeder weenigi

Cand. jur. K. Duzmanis.

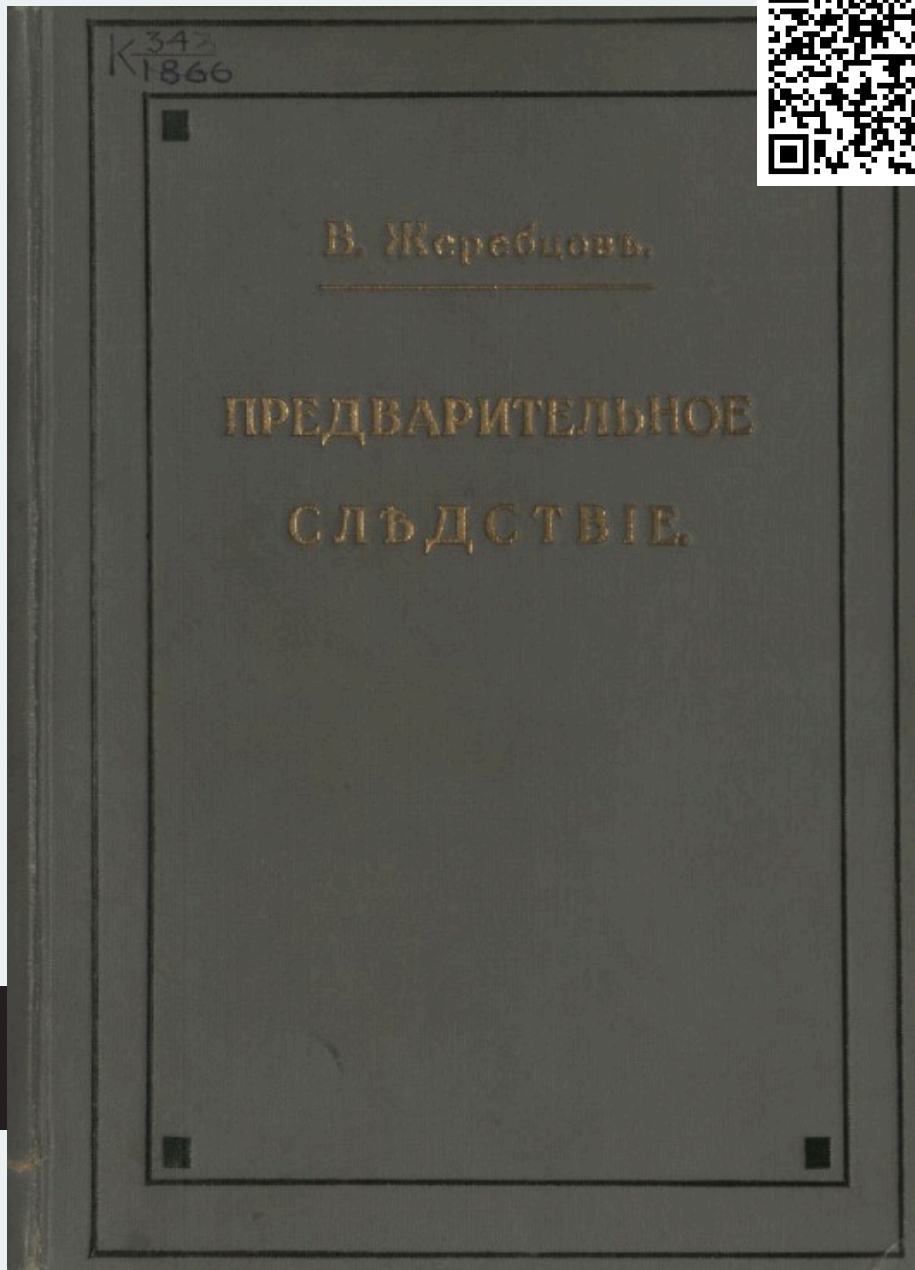
Is Baltijas prowintschu teešībām.

Rigā, 1913.

Peter Behrsina grahmatu pahrdotawas isdemumā,
Sawerowa eelā Nr. 24/26. Telefons 5048.

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ЧАСТЬ ОБЩАЯ.

О преступленіяхъ, проступкахъ и наказаніяхъ вообще (Улож. о нак. Раздѣлъ I, ст. ст. 1—175).

Прежде чѣмъ приступить къ разсмотрѣнію слѣдственныхъ примѣровъ по изслѣдованію отдѣльныхъ преступленій, предусмотрѣнныхъ Улож. о нак., считаемъ небезполезнымъ остановиться на нѣкоторыхъ статьяхъ общей его части, имѣющихъ наибольшее отношеніе къ слѣдственной практикѣ.

Ст. 1. „Преступленіемъ или проступкомъ признается какъ самое противозаконное дѣяніе, такъ и неисполненіе того, что подъ страхомъ наказанія закономъ предписано“.

Эта статья составляетъ краеугольный камень дѣйствующаго уголовного законодательства, какъ въ матеріальномъ правѣ, такъ и въ процессуальномъ. Редакція этой статьи на первый взглядъ кажется очень простою, не возбуждающею никакихъ сомнѣній, но практика показала, что обширное понятіе, вложенное въ эту краткую формулу, допускаетъ весьма различныя толкованія, и сенату пришлось преподать многократныя разъясненія къ правильному пониманію и примѣненію этой статьи.

Наиболѣе существенныя выводы изъ разъясненій сената къ этой статьѣ сводятся къ слѣдующему:

Слова: „преступленіе“ и „проступокъ“ не есть терминъ противоположныя и законъ нѣрѣдко употребляетъ ихъ безразлично для опредѣленія всякаго рода преступныхъ дѣяній

ЧАСТЬ ОСОБЕННАЯ.

I.

О нарушеніи ограждающихъ вѣры постановленій (Угол. Улож. Глава вторая, ст. ст. 73—98).

Дѣла о богохуленіи и порицаніи вѣры, изложенныя въ раздѣлѣ второмъ, главы первой улож. о нак. въ настоящее время квалифицируются по новому Уголовному Уложенію, занимавъ въ немъ 2-ю главу, подъ названіемъ „о нарушеніи ограждающихъ вѣры постановленій“.

Наболѣе часто встрѣчающіеся въ практикѣ случаи богохуленія и порицанія вѣры заключаются въ такъ называемомъ, кощунствѣ, т. е. въ язвительныхъ насмѣшкахъ, доказывающихъ явное неуваженіе къ правиламъ или обрядамъ церкви православной или вообще христіанства. При изслѣдованіи этого рода преступленій, главное вниманіе слѣдуетъ обращать на цѣль преступленія (оскорбленіе въ другіхъ религіознаго чувства),—обстановку (въ частной квартирѣ или въ публичномъ мѣстѣ, въ многолюдномъ собраніи и проч.). Слѣдуетъ выяснитъ также, какія именно слова или фразы произнесены были обвиняемыми (слова эти записать дословно, лишь съ пропускомъ среднихъ буквъ въ словахъ нецензурныхъ). Вопросы, которые могутъ быть предложены свидѣтелямъ по дѣламъ этого рода: 1) кто кощунствовалъ, когда, гдѣ, кто были слушатели (православные или ино-вѣрцы); 2) пьяный или трезвый былъ обвиняемый, не замѣ-

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ZALLIS LĒVENBERGS

ATTĒLS = SAITE

Kriminālprocesa īpatnības Vidzemē un Kurzemē

XV—XVIII gadusimteņos

1936.

Z. LĒVENBERGA IZDEVNIECĪBA

pirmo paragrafu — top skaidris, ka arī šeit atspoguļojas — kara un iekarošanas principi. Visupirms — iekarotajam sastopot pretošanos un nepaklausību, nemieru — bija tiesības sodīt — tā tad uz kriminālu jurisdikciju. Neatkarīgi no šā jautājuma — tomēr tulkojums latvju valodā šini teikumā kaut atbilst pamatdomai — nav uzskatams par burtisku: teksts runa par „rechte in hals, in hant, in dorpen ..“ — tā tad nevis tiesības uz kaklu un roku ciemos...“ bet gan „tiesības uz kaklu, uz roku“, kurpretim apzīmējums „ciemos, mežos, ūdeņos“... acimredzot ir plašāks un interpretējams kā tiesības vispār, tātad starpā arī tiesības uz kriminālu jurisdikciju. —

Procesuālu attiecību stātika un dinamika.

Procesuāls legalizms ir pareizas tiesu un tiesašanas kārtības jēdzienu uztveres secinājums. Izejot kriminālprocesa teorijā no procesuālo attiecību sistēmas — daži autori ¹⁾ sadala šo procesuālo attiecību mācību trijās daļās, kuras apzīmē par procesuālu attiecību zubejtu, procesuālu attiecību objektu un beidzot runa par juri disku procesuālu attiecību izcelšanos, attīstību un izbeigšanos. Šāds sadalījums — pēc manām domām — neatbilst izkoptai juridiskai domai. Organiski veigi dalīti. Runājot par šo attiecību obdļvienienu procesa principiem — par rakura procesa formu par atbilstu vai aiz- 1, pierādījumu trešā daļa rīcinieku patricuma taisīšanu i saistīti un sav domājama

nallietas vispār un kur draud miesas sods — jāierodas pašiem. Advokatu sūlīšana vien atzīta par nepietiekošu šādos gadījumos. Tā tad argumentum a contrario — šis Rīgas tiesību cap. VI. 3. p. pastiprina aizstāvju pielaišanu krimināllietās apsūdzēto aizstāvēšanai. Tas pats izriet arī no teksta gramatiskās interpretācijas „sich durch Procuratoren sonsten allein nicht verantworten.“ Raksturīgs noteikums ir — pārsūdzot lietu augstākā instancē un līdzot iepriekšējo tiesu instanču spriedumu revīziju — nevien pašam prāvnīkam, bet arī viņa advokātam jānodzēvēsts, ka pārsūdzība nav iesniegta ne naida pēc, ne atreibības, nedz aiz vēlēšanās lietu vilcināt bet gan tikai tāpēc, ka pārsūdzējais pārliecināts par savas lietas godīgumu un vēlas ar visu iespējamu čaklumu panākt taisnības pierādīšanu. Lai neviens Rīgas pilsētas pilsonis nemeklē tiesu pie sveša tiesneša — zem 20 taleru soda pieraudējuma. Ja turpretim viņš sveša pilsēta sūkstīdus un ķildas — lai viņš turpat arī atbild. Ja Rīgas pilsoni svešumā nepatiesi apvaino — tad rātes pienākums ir sniegt tam iespējamu palīdzību (Statuta und Rechte der Stadt Riga).

Liecinieki Pierādījumi.

Visnedrošākais, bet arī visizplatītākais pierādījumu veids — liecinieku liecības. Dažas liecinieka individuālas negatīvas īpašības, vienkārša kļūdīšanās uztvērē vai atstāstijumā, apzinātas vai neapzinātas zimpatības vienai vai otrai usei — nemaz nerunājot par apzināti nepatiesas liecības došanu, sevišķi aiz savtīgiem nolūkiem, — padara šo pierādījuma līdzekli par ļoti bīstamu ieroci justīcijas rokas. Un tomēr tas ir pierādījums — kas līdz šim tālu pārsniedz visus pārejus pierādījumu veidus savā praktiskā nozīme. Gadusimteņiem ilgi, gandrīz ikdien, tiesu prakse konstatē nepatiesas liecības faktus — un tomēr bez šā pierādījuma iztikt nav iespējams. Aplūkojama laikmetā liecinieku liecībām kriminālprocesa piekrata izcelus nozīme; pirmkārt nebija dažu modernu tieszināt-

riminalprocess.

Tiesu spriedumi.

Viņu pārsūdzēšana un izpildīšana.

Tiesu prakse pēc spīdzināšanas metodes pankšānas — vel plaši piemēroja absolūto ab instanču kā arī torcuro spiruālis. Bet arī absolūto ab instanču gadījuma tiesu taisīja spriedumu. Spriedēmas ir visas izmeklēšanas rezultāts. Tiesas spriedumā apsūdzēto vareja noliesat, atļausot vai arī atsavināt, turot aizdomas šini instancēs. Spriedēmas satur rezultatīvo daļu un motīva ciju (rationes decidendi); pēdēja sevišķi svarīgs prāvnīkam sprieduma pārsūdzēšanas augstākā instancē gadījumos. Visupirms pārsūdzības tiesneša ar šefēfenti pierādīšanas taisnos spriedēmas lika iesniegti lūskāpam un leimau tiesnešiem. Taiāko pārsūdzību iesniegšana keizaram un pavestam, kā jau agrāk minēts — tika jau 15. gadsimtienu nolēgta. Velāk atļautās querele nolietis un appellatio, pie kam pirmā sīkāk minēta 1555. g. Kammergerichtsordnung, bet otra sevišķi atļautās polu valdīšanas laikā. Turpretim zviedru valdīšanas laikā atļautās leuteratio laxitūlis. Zemes tiesas iesūtīja šķēta galma tiesai — bet mazāk svarīgas lietas uzglabāties arī apelācijas principis (skat. 1632. g. tiesu ordinānce 37 cap.). Šis instancējas princips atbilst augstākās instancēs pārraudzības kontroles, bet arī jūrdīšanas palīdzības principam. Viņas galvena atšķirība — ir tā, ka lieta tiek iesniegta augstākai instancē obligatoriski un neatkarīgi no prāvnīku grības, kurpretim apelācijai ir fakultatīva raksturs. Apelantu, kura pārsūdzību atzina par nedibinātu un apzināti nepatiesu — vareja sodīt ¹⁾. Sprie-

¹⁾ Hermanus Schütz. Die Hauptbestimmtheil des Angeklagten im Inquisitionprocess. 1849, pp. 56.

bas leetām, Deevu un bibeli, jēvisčhi par pehdejo, zēničhotees to nostahbit jinišā aurgaiņojumā, tā ari ušahdot prekrunas tešā. Nu-
naja ne wīai pahrečejinohči, tā tā šoh ušstahjichanos newareja staitit
par jēvisčhi isdeuwichos.

Par otru šapuzi pašahstihdu pašohi: ta notika pee Talsu pa-
gasta nama un išwehtās par mihtinu, jo aš laušdu peedlūhduma
to notureja, waj vareisati, gribeja noturet uš lauta, bet draguni ne-
lahwa. Tā tā šoh mihtinohči notihnojās wīat raibi, tod ta topejo
aiņu gribu ušmeti pehž wairatu azuleezineclu nostahsteem.

Ir jaula, ļaulaina deena, novembra sahtumā. Talsos pa Leelo
eelu dodās uš leju, uš Weztaliu puši diwi ļaumi zi weli. Apgehros teem
ne wīai gresnē, jo biščhu gali, jēwisčhi weenam, apdrupuhči; ari
lahbati rahda, ta gahjeji nawi maš slajgajuhči. Šhee ir Talsu ap-
lahrtnes drihwibas sludinataji Lejnecis un Brihwonecis. Abi joto duh-
šchigi un dheed:

Seltiti ir žaru troni,
Bet iskrandās tehrpti milijoni,
Par seni walda jahpes, bads.
Žeetumos lū* laušdu waidi,
Par wēlti luhgichanas tu raidi
Bet debesim, tad raises mahž.

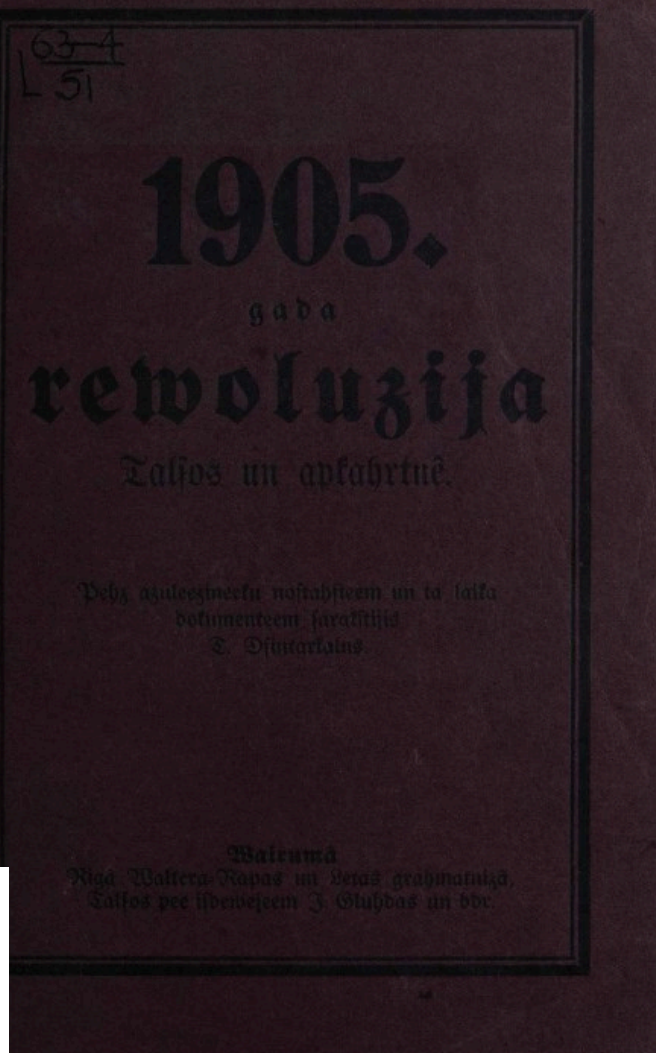
Tad ušnem žitu džeimu:

Kas pašči slatgā drislās
Un sihbu wehrpj un aušč?
Kas auščē dabrgus wihnuš
Un sausu maši graušč?
Kas bagatneecem mašči dod,
Bet pašceem jaet ubagot?—
Dee mehs, mehs iščallee ruhti,
Mehs darba strahduceeli.

Džeedataji dodās pee aprinta preelšchneela, lai peeteittu winam
šapuzi. (Naw finans, lahda gadījuma deht aprinta preelšchneels at-
radees ļawā dšihwēkli, bet ne ļanzeļeļā ļauntaljos, ļulaja namā:
wai nu bija iwehtdeena, waj ari arinka preelšchneels ļaļimis, las
pehdeļā ļaiļā beejchi nahja preelšchā, E. Df.). Landis no aptahrte-
jeem pagastem uš šoh šapuzi ļau bij ļaļinoti un tee bareem ļaļijās
ļowā. Wareja grīdit dragunu esjantšchanos, jo šapuzē aš da-
litneclu daudjuma newarēs notikti sehgtā telpe, bet generalguberna-
tors Wetmanis šapuzēs uš ļlaja ļauta bij aļleebhās. To parediot,
daudhi bij panehmuhči eerotšchus lihdsi: gan weju biši paslehpis sem
iwahtreem, gan rewolweru, gan o. sm. Seeweelēm mehstetu sechās
glabajās almentini. „Newar tal ļautees no dragumeem tramdit sewi.
Mums tal ļaapšpreelšch jamaš wajabhibas. Keļars tal atlahwis, bet
Wetmanis, to muļiščneeli ušpirkuhči, to nelauj un suhta mums wirju
dragunūs. Mehš tal protam ari prelolees.”

Šapuzi notur uš ļauta, ļarj pagatnamu un Sapreteni. Linde
šarigi riščhojas. — Geradees aprinta preelšchneela weļalās palihgs
Delowstis. Weļela rinda dragunu nostahjuščees pretim pagatna-

ATTĒLS = SAITE

nahstu un walihdsētu wina ļaudis dabuši pee prahta*). Wīnu un
žitus, ļas tur sahlē, mēni nellaušot. Tihri tā apmahsti: tit karot
un karot! Krona eerotšchus ari negribot atdot atpatat. Gluhči
tā wēlni.

Šhee wehl ļaataghdina dāhči wahrbī par Žirkeli, ļai ļapraštu,
ļapehž Linde greēfes pee wina ļhīni gruhtajā brihbi.

Žirjis Žirkelis bij ļatweščhu sabrauhdīgās beedribas preelšchneels,
ļaļhči pašhstams ļabedribis darbineels Talsos un apfahrtne, ilga-
dejs slolotajs Talsos ļau pat no Wīlenbahja ļalkeem. Žirkela wah-
ribas ļabedribā un šapuzēs allašč ušļahhijās, jo tee bij apdwehiti
ar ļaprahtu un pašpripinoti ar peemehreem no dšihmes. Žirjim Žir-
kelim leela nošhime Talsu un apfahrtnes ļatweščhu dšihwē.

Žirkelis eet lihdsi uš šapuzēs weetu, un sahlē pee galba ļau
ieščh: piliehtās galwa Werke, rentmeistars Tējens, leechu prišļawš Pāw-
ļows un žiti. Sanbarts sala, ļa bijuši ļopā wīsa Talsu „aristolra-
tija”. Tee buhš apļinoti, ļai ari eerobas.

Žirkelis ļahpj tribinē un eelāht nopeelnā balši:

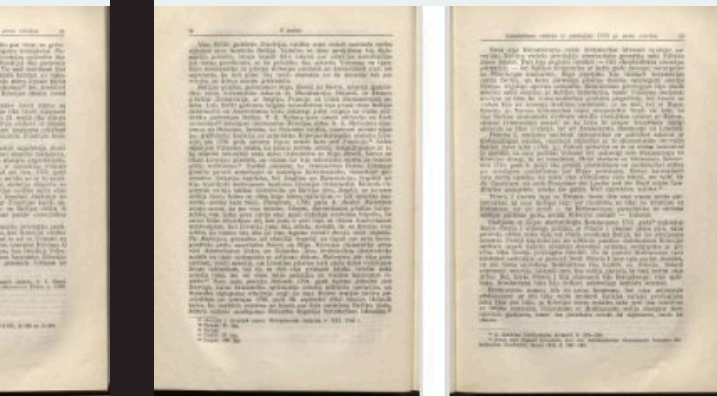
„Godatee Talsu un apfahrtnes tautas preelšchlahwiji! Žuhs bijāt
tehruschees pee eerotšcheem, ļai iščhīniti sew brihwalus ļaļus. Žuhs
ļinajāt, ļa muhšu tautai dāudh ļa truhsti, to ļaļneeguščas ļaļinu
tautas. Žuhs gribeet ari muhš wījus ezejelt ļaļite, jo mehš eļam
dahru behrni, ļurus beļ dšihmes ļaules nolalrina. Žuhs darbana
wanahumi bija. Wei žuhs neefat profesionali karotaji, ļums nama
lara spēhļa eļahrtas un organijazijas. Žuhju žihna war buht sel-
miga til ar ļahdeem pašceem nelareinjeem tā žuhs. Wei nu nahļ
ļums preli regulars lara spēhs: ļahineeli, ļahineeli un artilleristi.
Šhee prot lara mahšlu. Žuhs buhtu tā mušlanti, ļas panehmuhči
ļawres rolā un grib puhsti, bet neprot to išdarit. Kamehjr ļaldati
ļabi ļaļpehļejuščees mušlanti un stahw sem ļabu ļapelmeistaru wabi-
bas. Wīneem spēhle iļnahš žitabata, labata, bet no ļums nelahda.
Nehfeet, lahda starpi buhš starj wīnu un ļuhju karohānu.

„Žuhs ļau waldbat rahdjuhči, ļa žuhs negribeet walikt pee ag-
rakās dšihmes eļahrtas. Žuhs gribeet dšihwi reformet, to ļau wal-
diba fin. Wei žuhs nu pašči iščo gruhlo un atbildigo darbu gribeet
ušnemtees un paleejeet šehi Talsos. Žuhs gribeet žihnitees — las
toiti ļeļami. Wei žuhs gribeet žihnitees ar leelu pahripehtu. Žuhs
walikfeet Talsos, bet žuhs walikfeet sem Talsu drupām.

„Kahds iļnahhums buhš? Žuhs ļaudefeet dšihwibu — bet par to
ļums ļau naw išeht, to sinu — žuhs iļnihzahfeet Talsus no semes
wirjus un dāudh behrni, širgalwiji un ļeeweetes aļsees lihdsi ar
ļums bojā. Radomajeet jel par to!

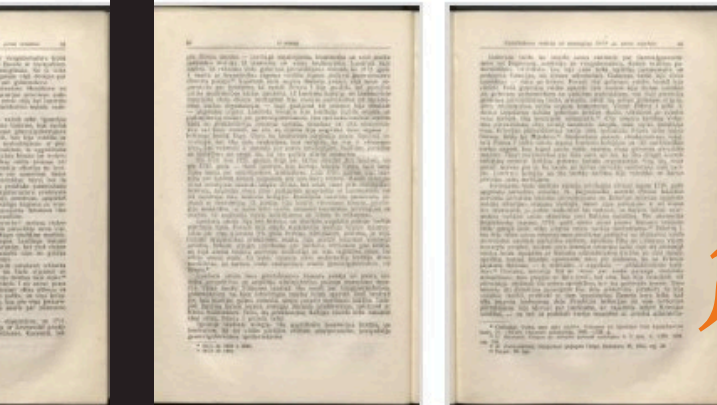
„Wei wāj ļums pašceem nama ģimenes? Daudseem no ļums ir
ļeewas un behrni. Waj tee žuhs negaida? Wei wīni šchoreļ žuhs
negagabdis, jo žuhs ģulefeet aprasti sem Talsu drupām. Un ļameh-
ti! Waj žuhs negaida tehwi, mahšes, brahsti, mahšas? Waj žuhs
nefeet wīneem par atpaidu un apghdneeku? Ja žuhs walikfat iše,
tad wīni, ļuhju tuwatee, ļuhju mihtās sejas wārs neredēs.

* Žirkelis wats par to sahtstija.

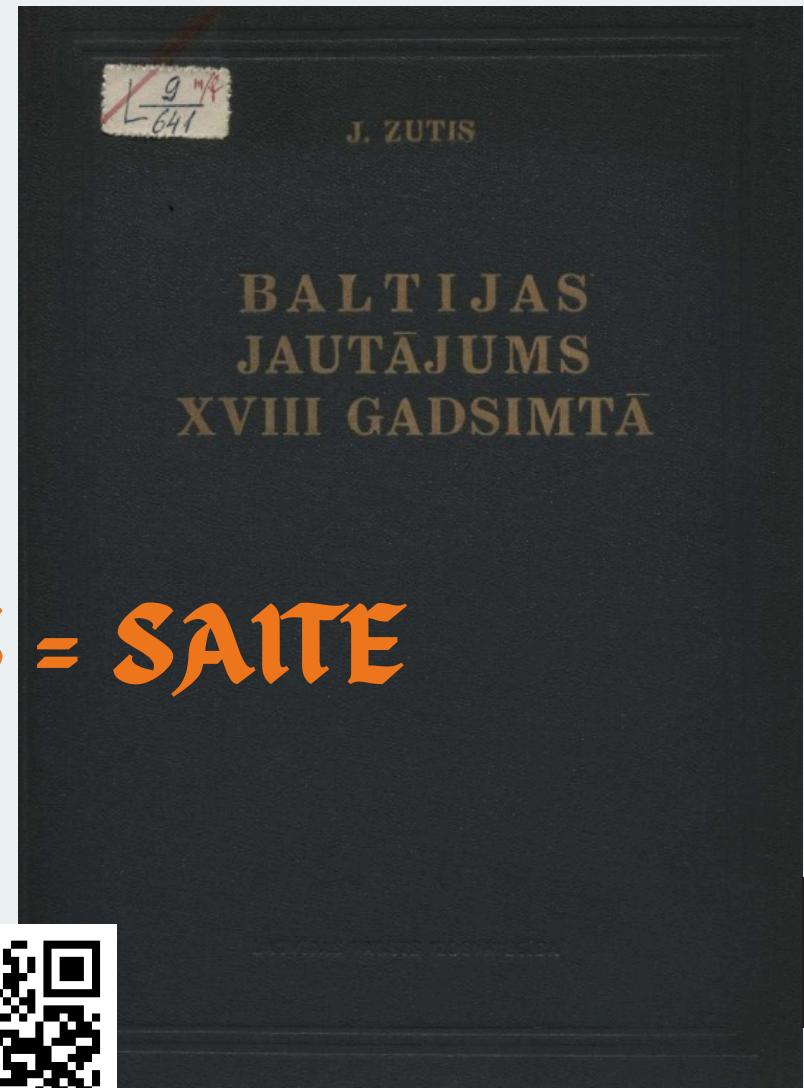
Lapa 52

Lapa 53

Lapa 62

Lapa 63

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā un Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

Ievadam

Lieli cilvēki ir gaismas mūžīgi avoti.
Labi ir tiem tuvu būt. Viņi gaišu pa-
dara tumšo pasauli, kā spidekli, kam
debesu žēlastība liek spīdēt. No šiem
gaismas avotiem plūst skaidras atziņas,
vīnšņība un varoņība.

Tomass Karlaiss.

Tikai tas, kas savu sirdi ir saistījis
pie kāda liela cilvēka, ar to saņem kul-
tūras pirmo svētību.

Fridrihs Niče.

Šī grāmata stāstis par lielajiem dzīves gudrības mācītā-
jiem, par tautu un cilvēces lielajiem audzinātājiem.

Varbūt tie cilvēkiem nekad nav bijuši tik vajadzīgi, kā ta-
gad, kad pasaule pārdzīvo ne tikai saimnieciskās un politiskās
dzīves smagus satricinājumus un krīzes, bet kad šādas krīzes
valda arī visā garīgā dzīvē, kad tiek apšaubītas senenas at-
ziņas, pārvērtētas agrāk atzītas vērtības, kad «vecas patiesības
šķiet kļuvušas nepatiesas un senais skaistums kļuvis neskaists.»

Sevišķi tautas jaunatnei ir grūti atrast drošu pamatu zem
kājām, kad ap viņu bango visdažādāko mācību, pretēju ieskatu,
naidīgu pasaules uzskatu satrakotī vilņi, kad ap viņu cīnās arī
dažādu interešu grupas, cenšoties to iegūt par savu sabiedroto.

Tiem, kas tagad jau vecāki, jaunības laikos bija daudz
vieglāk dzīvē orientēties un ar tās prasībām galā tikt. Visa
dzīve toreiz bija daudz stabilāka. Kā toreiz nebija runas par
dzīlām, šķietami nepārvaramām saimnieciskām, sociālām vai
politiskām krīzēm, tā vēl mazāk varēja runāt par tādām pat
pasaules uzskatu krīzēm, par tādiem apvērsumiem gara pa-
saulē, kas būtu draudējuši vest pie sabrukuma, pie katastrofas,
kā tagad.

Tāpēc pašlaik, it īpaši mūsu intelligentā jaunatnē, ir uz-
modies liels nemiers, sākusies liela meklēšana, karsta tieksme
atrast pamatu zem kājām, nodibināt sev, kā drošu paspārni,
vienbūfīgu, sevi saskāpotu, nesatricināmi pamatotu pasaules
uzskatu. Tā grib gūt skaidru pārskatu par dzīvi, pareizu iz-
pratni par visu esošo, kā arī par to, kam jābūt, atrast viedokli,
uz kā varētu droši nostāties, no kā izejot varētu ieņemt
stāvokli pret visu, gūt palāvīgu visu parādību vērtēšanas

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

90-3
L-353

PROFESORS DR. PHIL. PAULS JUREVIČS

IDEJAS UN ĪSTENĪBA

APGĀDS „GRAMATU DRAUGS”
H. RUDZĪTIS

ATTĒLS = SAITE

MERKTIECĪBA DABA

Jautājumam, vai pasaulē atrodama arī mērtiecība, citā vārdā finalitāte, nav vienīgi tikai teorētiska, bet arī ļoti tālu ejosa praktiski filozofiska nozīme pasaules uzskata izveidošanā. Tāpēc arī šis jautājums ir iztirzāts jau kopš seniem laikiem un, izņemot lielāko tiesu jannākos laikus, atrisināts visbiežāk par labu finalismam, tas ir, mērtiecības atzīšanai. Tādā kārtā finalistiska pasaules izskaidrošana nav jaunums, ar ko būtu jāiepaizstina kā ar kaut ko neparastu. Tā patiesībā izteic tikai neatvairāmo dabiskā cilvēka attieksmi pret pasauli: viņam liekas, ka pietiek tikai atvērt acis, lai atklātu, ka vairoms no tām parādībām, ko viņš redz it sevišķi dzīvajā dabā, nevar būt radies nejauši, bet gan ar savu daļu koordināciju un saskaņu atklāj it kā gudro aplēsmu un tāli ejošu paredzēšanu. Vai tā būtu vissīkākā puķīte, vai visniecīgākais kukaiņiņš, visur cilvēka saskata brīnīgā iekārtojumā saskaņā gan pašā organisma uzbūvē, gan arī saskaņā ar apkārtni, kurā tas dzīvo un ko gan izlietā, gan tiek tās izlietāts. Doma, ka tas viss būtu varējis rasties, tā sakot, pats no sevis, liekas viņam absurda, jo viņš nekad nav redzējis, ka kārtība un saskaņa kaut kur rastos pati no sevis, bet gan tikai apsvērumu un pūļu rezultātā. Dabiskā cilvēka prātam tāpēc viss pasaulē šķiet mērtiecīgi iekārtots, t. i., viņš tajā redz valdām kādus vairāk vai mazāk saprātīgus spēkus. Tas gan nenozīmē, ka viņš neredzētu arī pretēja piemērus — disharmoniju, nepielāgotību, kropļību, — bet tas viņam šķiet izņēmums, un viņa domai un fantāzijai netrūkst līdzekļu, kā izskaidrot šos izņēmumus. Primitīvākā formā tas parasti noiek ar kādas launas grības piegūmuma palīdzību, tātad atkal atsaucoties uz nodomu un aplēsmu, tātad finalitāti — tikai pretēja virziena. Pie šāda pilnīgi spontāna, nereflektēta, šķietami evidentā finalisma ir turējūšās nevien tikai primitīvas tautas, bet gadu tūkstošiem ilgi arī kultūras tautas un zinātnieki, un, patiesībā, vēl tagad turas mūžīgais lauju vairoms, — vēl vairāk, vienas zināmos reālītātes novados īsti turas visi, vai viņi grib vai negrib. Bez šaubām tagad ar finalistisku izskaidrojumu rīkojas taupīgi uz vēsturiskām norietāk, jo te tas vā praktiski valda arī tiek lietāta, mūs te kaut kur dabā lieti aplūkojamā pilnīgi.

106

MĀKSLAS UN DZEJAS BURVĪBA

I. Ierobežotības un haanlītātes sprosti

Jau viduslaiku teologi un filozofi mācīja, ka pēdējais, tā sakot, metafiziskais, viss cilvēciskās dzīves trūkuma un ļaunuma avots īsti ir viņas ierobežotība, proti tas, ka cilvēks nav visums, bet tikai visuma daļa. Būdam ierobežots būte (eos finitum), viņš saskarsies resp. sadursies ar citām tādām pat būtēm un neizlēgami nāks ar tām arī konfliktos un līdz ar to arī visās iespējamās ciešanās, kas ar to sakarā; būdam ierobežots, tas nevaris būt mūžīgs un līdz ar to tas būs padots nāvei; būdam ierobežots, būdam tikai niecīga visuma daļiņa, bet negribēdams to atzīt, uzskatodams sevi it kā par visumu, par pasaules centru un tā arī rikodamies, tas noniks smagajā egoisma grēkā un pazudinās sevi. Uz meditāciju spējīgais reliģiskais cilvēks tad arī vienmēr ir asi izjutis šo atrautību no visuma un no tās izrietoto lielo vientuļību ar spiedošo niecīgumu, nevarības un grēcīguma izjūtu un ir meklējis glābību karstā tieksmē atkal apvienoties ar visas esmes un dzīvības avotu, un ja tas viņam kaut īsos, bet spēcīgos pacilātības brīžos izdodas, tad viņš jūtas bezgala spēcīgāts un atjaunots — nereti uz visu dzīvi.

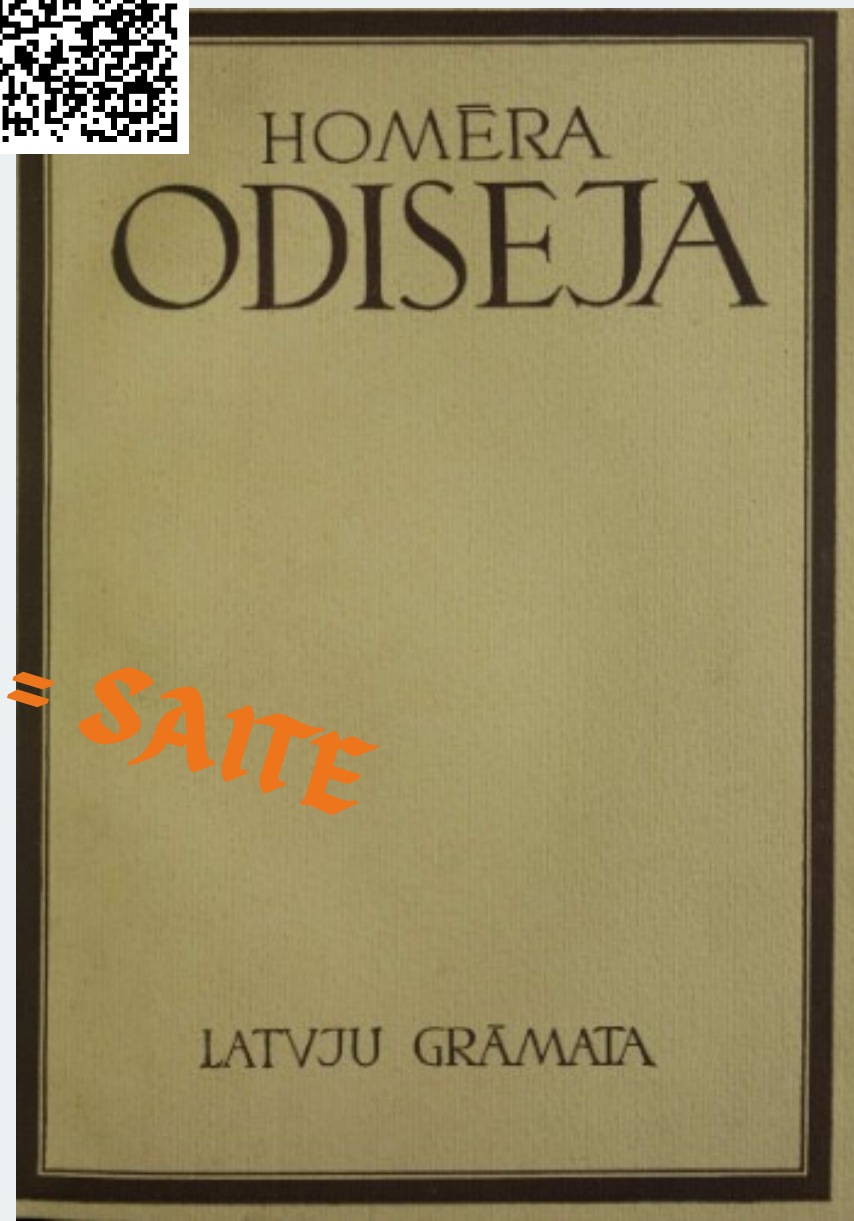
Vai mūsdienu modernais cilvēks, kas tik ļoti ir attālinājies no viduslaiku reliģiskās noskaņas un kas tik lepnis uz savu kultūru, savu dzīves apstākļu progresu, savu tehniku, — vai tas būtu pārvarējis šo fundamentālo cilvēciskās dzīves trūkumu, tās ierobežotību, un līdz ar to atbrīvojis no tās apzināšanas pavadotām nospietības krīzēm? Šķiet, ka pūles šai virzienā gan tiek pieliktas, — jo ko gan citu nozīmē jaunais laikus raksturojošā skriešana pēc vienmēr jauniem izgudrojumiem, kas visi pavairo cilvēka varu pār dabu, pēc vienmēr ātrākiem satiksmes līdzekļiem, kas, šķiet, pārvar atstatumus un atļauj būt gandrīz vienā laikā visdažādākās vietās, pēc vienmēr lielākas bagātības, kas, liekas, dod noteikšanu pār pasauli un atver durvis uz visu. Vai senais cilvēks „ierobežotības kompleksa”, kā varbūt tagad teiktu, tādā kārtā tiešām netiek pārvarēts, vai tiešām šādā gluži konkrētā un materiālā veidā nenotiek tuvināšanās senajam ideālam — visuma aptveršanai un sevis ieslēgšanai tam? Ja nu kāds par varu gribētu, lai te tiktu izlietots šis „tuvošanās” jēdziens, tad, lai izpatiktu tam, paliecot gluži pavisām plāksnē, varētu jau arī teikt, ka tāda

175

Pieejams VPK bibliotēkā un Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

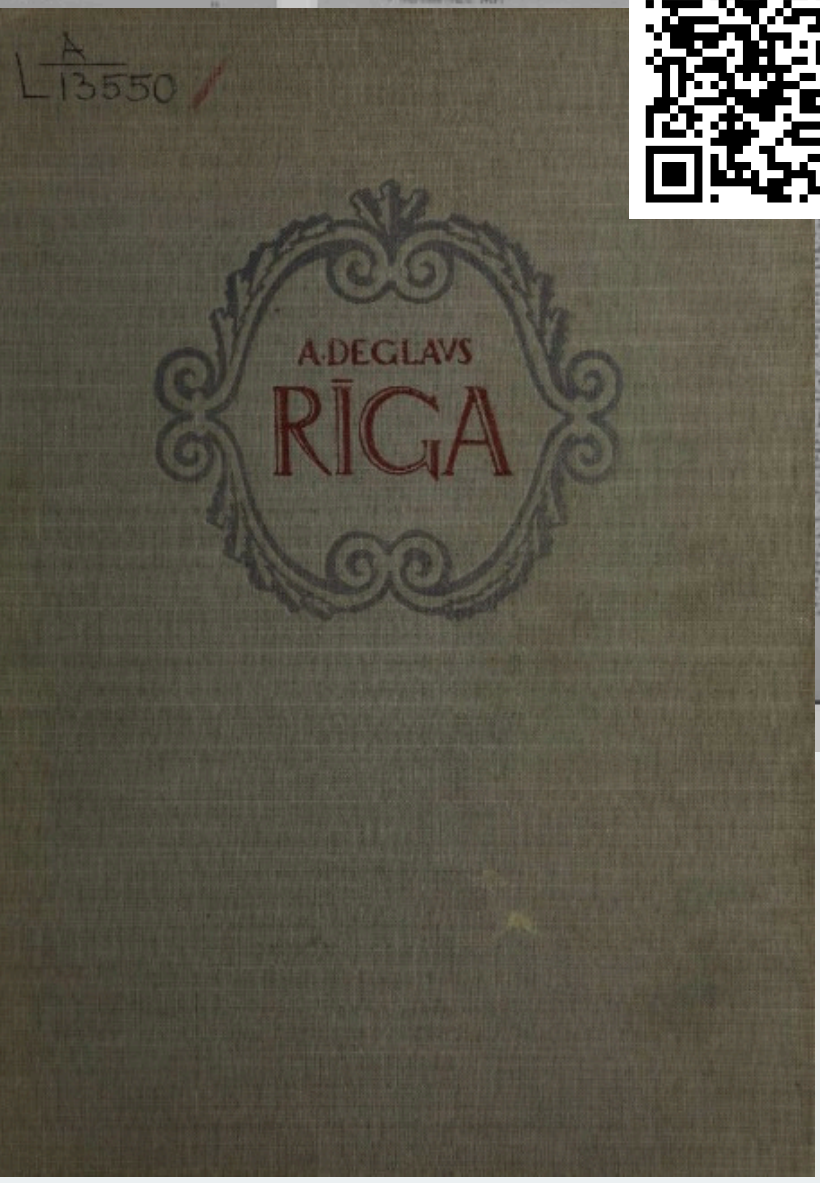
sadursmēs, gūstā, kuģiem bojā
ktos, gan arī mājās starp tuviniek
omēra māksla jo spilgti ir uztvē
tas kļuvuši mums visiem saprota
tipu galerijā ir „ātrkājis” Ach
drais”.

Achillejs ir grieķu jauneklīgo ide
rspējama fiziķa spēka, drošsirdī
sojums. Viņa rīcību dažreiz no
mas, cietsirdība un kaislīga mīle
caušana liek viņam atteikties no
an Patrokla nāve. Tomēr Achille
ir pozitīvs un gaišs raksturs, jo
varā un izlīdzinās ar izcilo varon
t. Horācijs savā grāmatā „Ars p
liger, iracundus, inexorabilis, ace
arrogat armis, t. i. tulkojumā: kar
s lūgumiem, straujš, neklausā nekā
īkirt visu. Achillejs rīcībā patiesī
l viņš bez virspavēlnieka ziņas sa
kam pareģot par mēra cēloņiem,
ar īgnumu uzbrūk Agamemnona
teidzīgi atbild, viņš aizmirst katr
to pat nogalinājis, ja pēkšņi kā
iņa Atēna un neaizkavētu viņa no
da Iliadas 9. dziesmā, kad Agam
elegātus un grib savu pārsteidzī
iņu redzam pret Hektoru, kad
Achillejs viņa lūgumu skarbi
arī cietsirdība un dusmas to r
it tikumi un krietnas rakstura t
. Savu jauneklīgo spēku un drošs
andras jeb Ksantas ielejā; te vi
us, lai tos nogalinātu, apbedot
ti bieži dēvē par „ātrkāji knašo”
aidās no viņa. Kad tas parādās
viņa saucieni, pretiniekus pārņē
pret Atēnu tas prot savaldīt s

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā
digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

Lapa 35

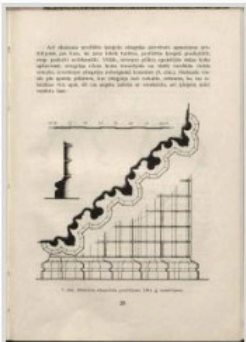
Lapa 36

Lapa 37

Pieejams VPK bibliotēkā un Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

ATTĒLS = SAITE

Lapa 25

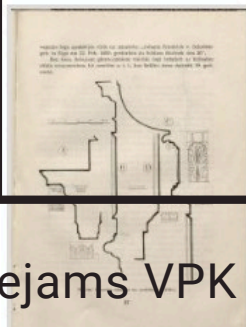
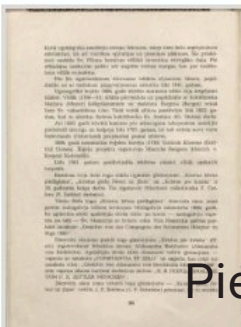
Lapa 26

Lapa 27

Lapa 28

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

DAILES TEATRA DESMIT GADI

ATTĒLS = SAITE

Pieejams VPK bibliotēkā vai Latvijas Nacionālajā digitālajā bibliotēkā

Atbalsts resursu izmantošanā – VPK bibliotēkā

+371 28688291

biblioteka@koledza.vp.gov.lv

Klātienē

